

מתוך התערוכה 'ריבוי דיוקנאות'

מאתורי, האווירה נשאר עגמומית. העין מת' עכבת על דיוקן מצמר של נעמי בריקמן, המס' תכלת בעצמה כמבעד לזכוכית מגולת, המקצינה כל קמט בפנים ובלב, וגוררת אל פניה של רוגי שניאור - אמנית צעירה, בת כברי שסיימה לאח' שקפי שמש שחורים, שבהם משתקפת כבואנו של הגוף שגו היא מביטה, כך שהצופים מתבוננ' גם בעת ובעונה אחת בה מתבוננת וכמושא הת' בוגנות.

התבוננות בריוקן עצמי כמוה מן המראה בומן הציו. רייזמן הפליא להציג את האמן הניכס אלינו, בעצמו ובנו בעת ובעונה אחת. היתוך של פנים וחוף ממגנט ומרתיע. התבוננותו של הצירי כמר' אה, בעצמו, ומבטו של הדיוקן בנו הצופים, זה הביטוי שהשתכלל והרהר חזר אל הבד באמצע' עות מבטנו החורים כצופים, ובכיוונו שהגיעו אליו כמה מתוך קבוצת האמנים.

אורי רייזמן - מפגש אמנים הגלריה בבבוי אוצרת: דורות דקל ער 2- בסבראר

מבני צורני יותר מאשר תהיה אל מחוות הגפש והנשמה. יתר העבודות תלויות בצפיפות משתנה על יתר קירות הגלריה בתלייה, המוכרה את זו שה' ייתה נהוגה בתערוכות ה'סלון' באירופה של המ' אה התשע-עשרה. שיקולי התלייה היו בעיקר הקומפוזיציה הכוללת של הקיר והתערוכה כולה. ובשל מיקומן נפגעת אפשרות הצפייה האיריא' לית בהן. קשה להתמסר ולהקשיב ליצירה אחת, בלי שהאחרת תבצבץ ותדרוש את שלה. במקרים אחרים, כמו בצירים של נדב ויסמן או של נורית גור לביא, הוצאתה של יצירה אחת בדרה מהקשר הכולל של יצירת האמן לא הי' טיבה עמה, אולם במקרים אחרים מתרחש מפגש מעניין וחדש, כמו הדיוקן העצמי של ציבי גבע, דיוקן צבע דשן וחומי של אלכס קרמר, ולירו עבודה עצובה-מחזיקה של פיליפ רנצר מצוירת על מצע חלוד בצורה אובלית, כמו תמונה מאל' בום משפחה ישן.

מריק לכנר (שהציג לאחריה תערוכה גדולה בכיתו הלנה רובינשטיין) מציג ציור צבע ענני' מי ויפה שבו נראה גופו, וראש מחוץ לתמונה, תנועתו מכוננת, יריים כביסים, והוא ניצב מאח' רי גרד. למרות פריחת החמניות שלפניו והעץ

ושל יופי צבעוני מטלטל. אורי רייזמן נולד ב-1924 בקיבוץ תל יוסף לאנשי גורד העבודה. כשהיה בן ארבע, עברה המשפחה לתל אביב, ובגיל חמש-עשרה החל אורי ללמוד ציור בסטודיו של יצחק פרנקל. רייז' מן היה ממקימי קיבוץ בית הערבה, וב-1949, לאחר פינוי בית הערבה, הצטרף למייסדי קיבוץ כברי, שם חי וצייר עד מותו ב-1991.

בשנה זו חוגגת הגלריה שלושים שנה לפעיי' לותה. לכבוד ציון האירוע, עוסקות התערוכות השנה בשלושה דורות של אמני כברי. בתערוכה המוחרת הוא התבקש שלושים ושישה אמנים לבחור דיוקן עצמי 'למפגש אינטימי' עם דיר' קנאותיו העצמיים של רייזמן. התוצאה היא תע' רוכה צפופה ומרובת סגנונות, וחומרים, גדלים ומצעים, שלמרות הקושי להתבונן בכל יצירה לחוד, בלי שהאחרת תבצבץ לתוכה, נוצרת חזר' יח עשירה ומרתקת.

על רקע ריבוי הדיוקנאות מעניין להתבוננ' שוב אל ארבעת הדיוקנאות שרייזמן עצמו צייר. אלה מביעים מנעד רגשי עצום. באחד מהם מצי' צים פניו מאחור, כשהוא מכוסה מאחור הפה ומי' טה, והפנים כאלו מתרוממים בהיסוס או עומרים להיעלם מטה מטה. בדיוקן צבעוני אחר הוא נר' אה בטוח מיישיר מבט - דיוקנו ממלא את חלל התמונה מקצה אל קצה, ובלוריתו יוצאת אל מע' בר לפרמט. לרישום אחר הוא מרוכז ומחודד, מבטו מופנה אל מעבר לצופה, ואולי בעצם העין הימנית מתבוננת לעבר הצופה, ואילו השנייה מחפשת איון נקודה נעלמה באופק.

לצד עבודותיו של רייזמן, בחרה האוצרת לת' לות דיוקן עצמי מוקדם של לאה ניקל, שמרגיש דווקא את ההבדל ביניהם: אצל ניקל ניכר היפוך

36 דיוקנאות של צירים שונים מתכתבים ב'אינטימיות' עם ארבעה דיוקנאות עצמיים של הרב-אמן אורי רייזמן

השבוע מלא 17 שנים למותו של אורי רייז' מן. במסגרת האירועים לשלושים שנה לגלריה כברי, החליטו לערוך מפגש אמנים, שבו יוצגו עבודות דיוקן עצמי של אורי רייזמן ולצדן עבר' רות דיוקן עצמי של אמנים רבים בני דורות שר' גם באמנות הישראלית, המתקיימת עם תמונות הדיוקן של האמן החשוב הזה. הפעם, במצבים האקסטטיים, זה היה הולך. הייתי מוציא פורטרט בעשר, חמש-ששה דקות עם הכול. עם העיניים ועם המפוכה שלהן ועם הויס' של האדם ועם הצבע ועם הרחף שלו ועם הסבא והסבתא שלו. הכוחות היו כל כך חזקים ולי הייתה הרגשה, כאילו אני ככלל לא מפעיל כוחות. אחר כך הייתי מתמוטט, אחר פעם רייז' מן, שהיה מצליח בדיוקנים שלו לחבר בין החומ' רי ובין הרוחני. למי שובח לראות את שתי התערוכות הרש' רוספקטיביות (וה שהוצגה במשכן לאמנות בעין חודר בשנת 1988 וזו שהוצגה במזיאון תל אביב ב-2004), זכורה בוודאי חוויה של עוצמה רגשית

דיוקנאות ציפויים

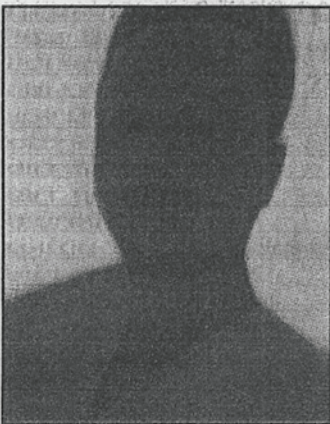
תערוכה קבוצתית של דיוקנאות בגלריה בכברי • מחווה לזכר אורי רייזמן, חבר הקיבוץ

שטבלו מצל נופל, והי' מיקום של כמה מהע' בורות, שאמורות היו להיתלות בגובה העיי' ניים ולא בסמוך לרצ' פה - פגמו ברשום הכללי, שהיה טוב בר' רך כלל.

עקב ריבוי המשי' תתפים תקצר היריעה מלתאר את כל הציר' רים. נזכיר את הטר' בים: האסמבלו' המ' צוין של פיליפ רנצר, דיוקני ז'אק ז'אנו המ' עולים, ציבי גבע המ'

רגש (בדיוקנו החסכני עם ציפור דרור), עמיחי מלכי המפתיע ומאיר אנסי. דרורה דקל ניסתה לתפוס מרובה, אך נדמה שמניין קטן יותר של אמנים היה מועיל, ואולי גם מונע מפח נפש מכמה מציגים.

התערוכה תינעל ב-2.2. קרני עם-עד



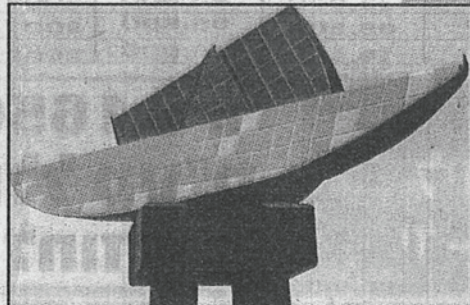
"אורי רייזמן/מפגש אמנים". בכברי

פירות מעיקה משהו) משני צדי קיר מרכזי שהוקדש לאורי רייזמן ולפורטרט לא-ידוע של לאה ניקל.

דרורה דקל, שגם פניה התנוססו בשורת המציגים, בחרה למקם את מבוא הגלריה ואת "קיר רייזמן", הצבוע ארום "ברודלי", כפריז' של שנות החמישים. רייזמן, ניקל, גרוס וציירים נוספים שהו או בעיר האורות ונהגו לשבת בקפה "רום"

ולצייר באטליה הקר וצר המידות שהוק' צה להם. הברקת האוצרת (שבאה לידי ביטוי בקפה ה"פריזאי" שהגיש גבינות ויין לצילי ארית פיאף, ובקיר האדום כיון) לא מחזרה את עצמה בתלייה חס' רת המנוחה. ואמנם דקל עצמה העירה על מעשי ידיה כ"תלייה סלוגנית אקלק' טית וצפופה", אבל הכתוביות הזעירות,

הגלריה לאמנות ישראלית בכברי מציינת שלושים שנה להיווסדה, וכל תערוכות 2007-8 מוקדשות לאירוע ההיסטורי-האמנותי, באמצעות "מפג' שים" של אמני המקום עם אמני חוץ. התערוכה הקבוצתית "דיוקן עצמי", שאצרה דרורה דקל, מתמקדת ב-36 מחוות לצייר הדיוקנאות (והנופים), שהיה גם חבר כברי, אורי רייזמן ז"ל. האמנים, ותיקים כצעירים, בחרו דיוקן משלהם (קטן מידות בדרך כלל, משום אילוצי המרחב בגלריה) ואלה נתלו (בצ'



"פרי האדמה". של סלו שאול צילום: אברהם חי

מאמין פציות כרי, פתרון, הגורל, דרכות ה שיש בעת מתכתב, ל בטון דבר - הפתוח לפנינו התעמ' שיווי ופחות בורא טונית

עודכן ב- 10:01 01/02/2008

פגישה גלילית

* הדיוקן העצמי היחיד של לאה ניקל, רישומים של קופפרמן בעלון הקיבוץ, תצלומי חפצים שננטשו ב-1948 - סבב גלריות בצפון

מאת דנה גילרמן

מחווה לריזמן בכברי

בפתח התערוכה "דיוקן עצמי", שמוצגת בימים אלו בגלריה בקיבוץ כברי, מוצג תצלום שחור-לבן של לאה ניקל ואורי ריזמן, בן הקיבוץ. שניהם נראים מאושרים ומחויכים. התצלום, שנלקח מאלבומה הפרטי של ניקל, צולם בשנות ה-50 בקפה דום בפאריס - השניים גרו שם אז וחלקו סטודיו. ניכר מהתצלום שהם קרובים זה לזה והקשר ביניהם חזק.

זוהי תערוכת מחווה לריזמן שאצרה דרורה דקל וכוללת דיוקנאות עצמיים שלו ושל אמנים בני דורות שונים. במקור תוכננה תערוכה משותפת לריזמן ולניקל, אך הדבר לא התאפשר ודקל נאלצה לארגן במהירות תערוכה חלופית. "פניתי לכמה אמנים וביקשתי מהם לבחור עבודה למפגש עם העבודות של אורי", אומרת דקל. "שלחתי להם במייל תצלומים של היצירות שלו, שהתכוונתי להציג, והם שלחו לי עבודות - חלקן הוכנו במיוחד לתערוכה."

בין העבודות הבולטות בתערוכה: דיוקן עצמי, בסגנון נאיבי, של ביאנקה אשל גרשוני, רישום בשחור-לבן של בועז ארד וציור של נעמי בריקמן, שבו מופיעות פנים אחוזות אימה ופליאה. יש בתערוכה גם שתי הפתעות: דיוקן עצמי של לאה ניקל - היחיד שציירה, לדברי דקל, ודיוקן עצמי נדיר של ציבי גבע, שבו מופיעה ציפור על כתפו. מתחת לשכבת צבע לבן מבצבץ הכיתוב "נמרוד", וכך מתגלה עבודת מחווה נוספת ל"נמרוד" המיתולוגי של יצחק דנציגר.

1972 בלוחמי הגטאות